

Guds folks borgerskap och umgängelse i himmelen

Då vår jordiska natur så alltjämt drager oss nedåt, och även många kristna begynna andligen förslappas, bliva tröga och försumliga uti löpandet efter kronan; då somliga sjunka tillbaka i jordiskt sinne, få kärlek till denna världen och lägga sig vitt ut, för att bereda sig sitt paradiset här nere; andra åter framlucka sina dagar i en ödslig tomhet och ängslan och hava varken världens eller Guds barns glädje, i saknad av den fulla *vissheten*, så väl om sin närvarande benådning, som om den härlighet, Gud ännu skall giva, så är det nödigt, att vi, jämte den egentliga själaspisen, ordet om Kristus, och den evangeliska förmaningen till ett kristligt leverne, som oftast erinra oss *vår ställning på denna jord*, nämligen att vi äro främlingar och gäster här, men hava vårt hem och borgerskap i himmelen, »dit Förelöparen har ingått för oss», där vår släkt och våra vänner vänta oss, och dit vi rastlöst måste ila, helst som vi här äro beständigt omgivna av otaliga fiender, som svurit oss döden och vilja beröva oss vår skatt. Då nu ingenting är så försvagande, som *ovissheten* i tron, och däremot ingenting så stärkande och livande som en full visshet, så låtom oss dagligen bedja Gud om denna och även betrakta, huru Herrens trogna fordom fått en sådan trosvisshet, som de hade.

Vår umgängelse är i himmelen, skriver aposteln, *varifrån vi ock vänta Frälsaren, Herren Jesus Kristus, som skall förvandla vår förnedrings kropp, så att han varder lik hans härlighets kropp* (Fil. 3:20-21). Tänk, med vilken tillförsikt aposteln här talar! Han uttrycker den bestämdaste visshet om sin gudomliga kallelse, så att orden redan därför göra vårt hjärta gott. Här se vi då allra först, att det icke är omöjligt att redan i *denna* värld bliva *viss* om sin benådning, och icke därom allena, utan ock om sitt tillkommande liv i himmelen.

Och då nu den, som med en sådan vishet och bestämdhet talar i de anförda orden, är en man av en så stark förståndskraft som denne Gamaliels lärjunge, måste han otvivelaktigt haft vissa och tillräckliga grunder för denna sin visshet. Det är vid dessa *grunder*, som vi först och sist böra fästa oss; och vi skola icke blott kasta flyktiga blickar på vårt härliga mål, utan veta, att det är en stor och reell verklighet, lika viss, som att vi nu finnas på denna jord och en gång blivit av Gud skapade, på det vår tro och vårt hopp måtte hava någon *kraft* på hjärtat och hela livet.

Den sanna kristendomen är alls icke ett från livet avskilt lärosystem bredvid andra systemer, såsom otrons blinda barn ofta mena; nej, den är den underbaraste »Guds kraft till frälsning», som skapar nya människor på jorden och med sin helgande Ande genomtränger deras hela väsende. Därför äro de redan här uti himmelsk umgängelse, såsom aposteln här säger: »Vår umgängelse är i himmelen.» Och frågar man efter grunderna och källorna till denna himmelska, umgängelse, så äro de i synnerhet följande: först, *vissheten om en redan vunnen stor besittning*; därefter, *en daglig erfarenhet av den levande Herren*; och äntligen, *hoppets blick på den härlighet, som Gud ännu skall giva*.

Paulus i Rom skriver sig som *en fånge* och dock en fri, av världen *undertryckt* och dock *triumferande* över henne, och han är vid själva dödens nära anblick full med frimodighet, full med hög glädje. Och i det andra brevet till korintierna säger han: »Vi äro på allt sätt trängda, men icke undertryckta, rådvilla, men icke rådlösa, förföljda, men icke övergivna, nederslagna, men icke förlorade, såsom döende, och se, vi leva, såsom tuktade och dock icke dödade, såsom bedrövade och dock alltid glada.»

Hör, vilka gåtor! Är icke detta ett besynnerligt och hemlighetsfullt väsende, som sålunda uttalar sig? Ett sådant underligt väsende är en kristen: undertryckt och dock triumferande — bedrövad och likväl glad — fattig och dock mycket rik — syndig och dock fullkomligt rättfärdig — eländig och dock härlig — vandringsman på jorden, men med en himmelsk umgängelse! Världen har ock en glädje och förnöjelse, men blott så länge »blomstret på gräset» icke vissnar, blott så länge den jordiska välgången varar. Då *den* är slut, är det ock slut med glädjen. Men för Paulus uppgår solen först på aftonen, och när det mörknar här nere, då lyfter han sig till paradiset ljus där uppe.

Han har ett dubbelt liv: han är en vandringsman på jorden, men hans borgerskap är i himmelen. Han tillhör en högre tingens ordning och lever med sitt hjärta i detta sitt högre, sitt rätta fädernesland. »Vår

umgängelse», säger han, eller bokstavligen: »Vårt borgerskap är i himmelen.» — »Det ur», säger han, icke: »det skall bliva» — och betecknar det därmed såsom något redan närvarande. O, något helt annat uttalar här Paulus, än det världen menar med hoppet »om ett tillkommande liv». Paulus vet sig redan, medan han ännu går på jorden, vara en himmelens medborgare — vilken lycka, vilken skatt ett sådant medvetande är, det har ännu ingen människotanke på jorden kunnat mäta.

Men varifrån hade Paulus denna sin trosvisshet? Det må man väl fråga. Jo, Paulus kände Kristus! Det är hela hemligheten. Paulus såg i detta jordlivets dunkel en man, som skänkte honom denna visshet, en hög, hemlighetsfull man, som sade: »Jag har utgått från Gud och kommit i denna världen.» Och då han sade sig vilja gå och bereda sina vänner rum i Faderns hus, och de frågade efter vägen dit, var detta hans svar: »Jag är vägen, sanningen och livet.» Och då de sade till honom: »Låt oss se Fadern!» svarade han: »Den som har sett mig, han har sett Fadern.» Och på hans allmaktsvink blevo de blinda seende, de döva hörande, de dövstumma talande, de döda stodo upp ur sina gravar; och han utdrev onda andra, och han förlät synder, och han befallde över naturens krafter och bröt omsider själv dödens band och uppstod ur graven med en förhärligad lekamen. Det var i synnerhet detta sista, eller Kristi uppståndelse ifrån de döda, som uppfyllde apostlarna med den fröjdfulla vissheten, att deras tro icke var fåfång.

Denne Paulus skriver: »Om Kristus icke är uppstånden, så är eder tro fåfång, och I ären ännu i edra synder.» Att Kristus var genom blodig offring dödad och dock, efter sina förut givna försäkringar, uppstod på tredje dagen — det skänkte hans vittnen den fröjdfullaste visshet. Och så gammal den artikeln än är för oss och utnött för vår tanke, har den ännu i dag en underbar kraft, om man får nåd att se, vad den innebär. Låtom oss därför ett ögonblick stanna vid densamma. Tänk blott: är det sanning, att den, som offrades på trä, var sann Gud? Är det sanning, att »Gud försonade i Kristus världen med sig själv»? Då säger jag: Är Kristus uppstånden, sedan han blivit blodigt slaktad och i graven med väktare förvarad, då vill jag icke mer veta, för att se, vad den Herren var — och vad hans blod gäller — och vad Gud menar med vårt släkte! Är Kristus uppstånden, fördolde sig själva Gud under hans martergestalt, är Guds blod utgjutet för oss; då vill jag icke mer veta, då har jag sett Gud under ansiktet, och min själ är frälst vorden, då skingras mina synder såsom damm för stormen för en sådan försoning; då skall jag icke stanna annorstädes, än inför Lammets tron bland den evigt lovsjungande skaran. Undra då icke, att de, som fingo med ögonen skåda honom efter hans uppståndelse och med händerna taga på såren i hans sida, tala med denna fröjdfulla visshet och löpa med stor glädje emot marter och död för vittnesbördet om honom.

Men huru skola *vi*, som icke med egna ögon sett honom, kunna vara lika vissa i tron? Med förbigående av allt, som med denna trosvisshet uppfyller ett med *Andens* ljus och vittnesbörd benådat sinne, så se endast på följande omständigheter: huru blott det av lärjungarna fortsatta predikandet om en i fiendernas våld fallen och på korset dräpt Mästare, huru blotta kristendomens egen art att vara en förföljd, föraktad och icke *med svärdet*, såsom muhammeds lära, utan *emot* marter och död fröjdfullt utbredd tidning bär i sig själv det stora gudomliga beviset för sin sanning.

Ty tänk, hade icke Kristus, som lovade sina efterföljare ett stort, härligt rike och så dör i fiendernas händer — hade icke han uppstått och därefter tillräckligt visat sig hos sina lärjungar såsom densamme, så hade visst ingen av dem mera öppnat sin mun till att säga ett enda gott ord om honom, utan de skulle alla endast hava förbannat honom såsom en bedragare och visst icke mera för hans skull låtit förfölja, hudflänga och dräpa sig.

Men då den ene av hans tolv kunde *före* hans död bliva en hel avfälling och förrädare, och den andre, ehuru trogen, bliva av människofruktan en förnekare, så kunde däremot *efter* hans död ingen enda av dem bringas att avfalla eller förneka honom, utan bliva då hans vittnen, alldeles såsom vore de upptända av eld; då löpa de såsom unga lejon med fröjd mot bålen och svärden; då avfaller ingen, då förnekar ingen, utan då kan samme förut så svage Petrus »fröjdas», när han blir hudflängd för Kristi skull — fröjdas, att han är hållen värdig lida för sin gudomlige Herre och Frälsare.

Och då *före* Kristi död allt hans eget allra härligaste predikande i hela trenne år blott kunde vinna en liten hop svaga lärjungar, då kunde däremot *efter* hans död denne Petrus med en enda predikan vinna

tretusende. Och varför verkade ordet nu så kraftigt? Endast därför, att Petrus nu hade att förkunna Kristi av så många hundrade bevitnade och allmänt kända *uppståndelse*. Men vi återvända igen till det första: tänke var och en, som har någon tankekraft, på vad det vill säga, att en, som lovar ett stort rike och seger över alla fiender, dör i fiendernas händer emellan rövare, under upprepat förutsäggande, att han vill uppstå på tredje dagen — och sedan vittna ännu hans lärjungar om honom med brinnande glädje! Och att den dåraktiga predikan, att den, som dött i sina fienders händer, skall hjälpa oss och skänka oss ett evigt rike — att den predikan intager världen, visst bevisar allt detta, att han hade uppfyllt sitt löfte om uppståndelsen.

Vad vunno de annars, dessa vittnen, genom sitt vittnande? Idel smälek, marter och död. Så se vi, vad som gjorde apostlarna så vissa och glada i sin tro, och varom Paulus skrev: »Om Kristus icke är uppstånden, så är eder tro fåfäng.»

Men aposteln sade vidare: *Och I ären ännu uti edra synder*. Så hör jag då, att om Kristus är uppstånden, så äro vi icke uti våra synder. Vårt arga, otrogna hjärta vill säga oss, att vi i alla fall äro uti våra synder. Här säger nu Paulus, att om Kristus icke är uppstånden, »så äro vi ännu i våra synder.» Därav tyckes följa, att om Kristus däremot är uppstånden, vi icke äro i våra synder.

Vad? Ja, se, detta var det, som apostlarna hade förstätt. Detta var den hemliga visdom, som uppfyllde deras hjärtan med liv och fröjd och starkhet i Herren, nämligen att de sågo, att Jesus var Kristus, den ifrån begynnelsen utlovade kvinnans säd, som skulle bota syndafallet och borttaga deras synder på en dag (Sak. 3: 9). Ibland apostlarna och de första trogna var det en viss och avgjord sak, att Kristus hade gjort dem denna stora tjänst, så att de voro därom lika vissa, som att Gud en gång har skapat oss.

De gjorde icke såsom vi, vilka på en gång kunna tro, att Guds Son utgjutit sitt blod för oss, och på samma gång ängsligt tänka på huru vi skola själva befria oss från våra synder.

Nej, de sågo, att om Kristus är uppstånden, då är icke vår tro fåfäng, då äro vi icke uti våra synder, då äro alla människors synder borttagna och avplanade, och alla de, som tro på Kristus, för alltid fria från all tillräknelse och dom. Men är Kristus icke uppstånden, då äro vi ännu uti våra synder, då stå vi ännu under lagens villkor och måste själva se till, huru vi kunna försona oss.

Se nu, vilken stor skatt en troende själ har i Kristus: han »är icke uti sina synder»; han är fri från lagens villkor och domsrätt; han är fri från alla synders tillräknelse och fri från all Guds vrede; han har en evig nåd och rättighet till himmelen och det eviga livet! Och för allt detta har han endast denne Herren Kristus att tacka; ty själv är han full med synd och ovärdighet, så att han alla stunder förtjänar döden, men har allt detta till skänks genom honom, som blev för våra synders skull utgiven och för vår rättfärdiggörelses skull uppväckt.

Sedan Paulus hade kommit till bekantskap med en sådan Herre och Frälsare, kunde han föra det tröstefulla språket: »vårt borgerskap är i himmelen», då visste han, att han genom honom hade återfått den i syndafallet förlorade barnarätten hos Gud och borgerskapet i himmelen.

Vad följer nu härav? Härav följer, att alla, som hava samma tro och bekantskap med Frälsaren som Paulus, hava samma nåd och borgerskap i himmelen som han, emedan de äro återlösta med samma Guds Sons blod som han, och böra därför även hava samma tröstliga visshet därom som han. Visserligen skall du icke själv se och känna hos dig härligheten av detta himmelska borgerskap; nej, det är djupt fördolt och övertäckt av all detta livets ömklighet. »Vårt liv är fördolt med Kristus i Gud.» Men det är dock lika visst och väl grundat. Är det natt här nere; där ovan är det evigt ljus och klart. Är vägen ojämn och törnbeväxt; vi vallfärda till vårt hemland; där äro våra vänner, som känna oss — och där är vår *store* vän för andra vänner. Och detta är ingen poesi, utan den allvarsammaste verklighet, grundad på Kristi ord och verk och ingång uti det allra heligaste *för oss*.

Alltså ären I icke numera främlingar och gäster, säger aposteln, *utan medborgare med de heliga och Guds hus folk*. Och detta utan anseende till personen. Här är ingen åtskillnad; allesammans äro de syndare; men var *och en*, som tror på Kristus, i vilken vi alla äro utvalda före denna världens grundläggning — var och en, som tror på Kristus, d. ä. som dömer och straffar sig själv, men har sin enda tröst i honom, som gör den ogudaktige rättfärdig — var och en sådan, synderskan så väl som jungfru Maria, rövaren så väl som Paulus, är lika utvald, rättfärdigad och för Gud tack, blott uti

honom, den älskade; var och en sådan hör lika visst till dessa de heligas medborgare och Guds husfolk; ty »Gud, som är rik på barmhärtighet, har för sin stora kärleks skull, varmed han har älskat oss, gjort oss, som voro döda genom våra överträdelser, levande med Kristus (av nåd ären I frälsta), och uppväckt oss med honom och satt oss med honom i det himmelska, i Kristus Jesus».

Vårt *borgerskap* är i himmelen; vår umgängelse är ock där, ty aposteln tillägger: *varifrån vi ock vänta Frälsaren*. Och vi vänta icke blott hans stora tillkommelses dag, utan vi vänta, vi sucka och påkalla honom *dagligen och stundligen*. Det är just något utmärkande hos Guds barn och himmelrikets arvingar, först, att de hava fått utkorade barns ande, i vilken de ropa: »Abba, Fader», att de begynna förtroligt tala med Gud, såsom barn med sin fader; och för det andra, att om de icke kunna på detta sätt förtroligt tala med honom — ty en sådan svaghet och vanmakt påkommer dem ofta — så är i deras hjärta ett suckande och väntande efter Herren; Frälsaren, hans nåd och närvaro, är deras själs livsbehov, så att detta väntande efter Herren är alldeles den nya människans andedräkt. Och Herren låter icke heller sina vänner förgäves vänta och begära honom. Han säger själv: »Om någon älskar mig, skall han hålla mitt ord, och min Fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom.»

Men tänk icke, att du skall alltid se och förnimma att han är nära. Tvärt om, är det just ett huvuddrag i hans hushållning med oss, att han fördöljer sig själv och låter allehanda ont synas och kännas, såsom synd, vanmakt och djävulens gruvligaste anfall, så att vi tycka, att Frälsaren är tusen mil borta och endast onda andar hava oss i sitt våld, jämte vår egen och världens ondska.

Då suckar dottern Sion: »Herren har övergivit mig, Herren har förgätit mig.» Då går bruden i nattens mörker och söker honom, som hennes själ älskar. Då står Maria vid den tomma graven och gråter däröver, att hennes Herre är förlorad. Detta är den lilla tiden, om vilken Herren säger: »En liten tid, och I sen mig icke; och I skolen gråta och jämra eder.» Märk och glöm det aldrig, att det just hör till Herrens hushållning med oss, att han så skall fördölja sig; och att det alldeles icke skall synas dig såsom en liten tids fördöljelse, utan alltid såsom en övergivelse och såsom en rättvis följd av någon begången synd och otrohet. Skulle det icke så synas dig, så utgjorde det ingen verklig prövning; men nu är det därtill ämnat, att det skall vara en allvarlig övning för din tro, din bön och ditt väntande efter Herren.

Men så visst som Gud själv förklarar inför Sion: »I vredesmod gömmer jag mitt ansikte en liten tid för dig, men med evig nåd vill jag förbarma mig över dig», och så omöjligt som Kristus kunde bli borta från den gråtande Maria vid graven eller de två lärjungar, som gingo till Emmaus, och som ansågo honom såsom för alltid förlorad, så omöjligt är det ock, att någon enda själ nu kan vänta efter Herren och ropa till honom dag och natt och likväl komma på skam i sin väntan. Nej, sådant strider alldeles emot Guds eget väsende; Gud förer visst de sina underligen, men alltid med en evig trohet. Och det må vara med dina synder och ditt tillstånd huru helst det kan, när din själ likväl väntar efter Herren, om du ock icke kan bringa en enda bön över dina läppar, utan endast ditt kvalda hjärta i vanmakt och utsäglig suckan väntar efter Herren, så kan han omöjligen bli borta.

Se vår Herre Kristi egna försäkringar, då han talar om änkan och den »orättfärdige domaren» i Luk. 18: 1-8; eller om den, som vid midnattstid, då dörren är stängd, får besök av sin granne, som begär att låna bröd (Luk. 11: 9-9). Kristus vill själv med dessa liknelser tvinga oss att inse, att det icke är möjligt för hans hjärta att förneka en nödställd själ sin hjälp. Men det fordras en tid lång att endast tro hans ord; ty det hör just till prövningen, att det skall kännas och synas, som om allt vore förgäves; och ändamålet med prövningen är just att tron skall övas. Den, som skall kunna förbli i tron hos den underlige Herren, skall bereda sig på mycket besynnerliga och nedslående erfarenheter — bereda sig på att blötas i många vatten och torkas i många väder. Så tillredas »barmhärtighetens käril» till helighet; så bildas himmelens medborgare för det liv, som väntar dem.

Men denna övning i tron hava vi dock ännu oftare därigenom, att vi *ingenting förnimma* av det andliga, varken sorg eller hugsvalelse, varken synd eller nåd, utan en tyst stillhet och torrhet i själen kommer oss att frukta, att vårt andliga liv utlocknat, att vi äro i dödens lugn. För uppriktiga och vaksamma själar kan blott denna stillhet, tomhet och vanmakt bli den allra svåraste prövning. Men

just denna fruktan för en hemlig död utgör både det kraftigaste beviset och medlet emot samma fara. De åter, som aldrig frukta för sig, de hava verkligen skäl att frukta.

Men nu, huru underligt än Herren förer oss, kan han dock icke alltid bliva fördold. »De, som vänta efter Herren, få en ny kraft», och få tid efter annan även se hans härlighet, så att de ock uppfyllas av en utsäglig, salig förundran över den levande och närvarande Guden, som är så underlig, men ock så trofast. Då de under långvarig prövning omsider börjat tro, att de alldeles voro av Herren förglömda, så ger han dem helt oförmodat ett så underbart nådebevis, att de utbrista med Daniel, då han i lejonkulan fick mat sig tillsänd: »Herre Gud, du tänker ju ännu på mig!» Jag menade, att du hade glömt mig. — O, huru den prövade själen då smakar Guds ljuvlighet, ja, något av »den tillkommande världens kraft», och hon vill nu med David tacka Gud även för sin själs bedrövelse!

Men detta allt gäller om mera djupgående prövningar. Uti vanliga fall hava kristna, i synnerhet spädare nådebarn, en mera växlande erfarenhet av bekymmer och hugsvalelser, och det är ändå samma liv i Kristus, när de dock förnämligast bekymras om sin själ, lida av sina brister och dagligen söka förlåtelse i Frälsarens blod, samt därför ständigt behöva evangelium, för att kunna tro — dessa hava samma trosövning, fastän genom mindre hårda prov, än somliga. De hava ännu brudgummen hos sig; deras tid att fasta är ännu icke kommen. Herrens närvaro och nåd är mera märkbar. Nu umgås man med honom såsom barn med sin fader och meddelar honom förtroligt allting. Till honom talar man varje ny morgon: »Herre kom!» Han kommer. »Hjälp här, hjälp där!» Och Herren hjälper. Åter fattas något. »Giv oss det, o Herre!» Och han giver det. »Tack, Jesus!» Det upphäver sig en storm. »Herre, näps den!» Stormen lägger sig, eller lägger den oss till Jesu fötter, och vi komma så igenom.

En oförmodad välsignelse tillflyter oss. Vi veta strax från vilken. »Herren är det!» — och vi prisa honom gladeligen. En olycka drabbar oss. »O, Herre hjälp!» »Dem jag älskar, dem agar jag», säger han oss i hjärtat, och själen är redan lugnare. Men ock en svårare nöd: jag har förgått mig mot min Gud, jag har syndat! »Ack, milde Frälsare, förlåt mig! För din egen skull förlåt mig!» — »Jag, jag vill utplåna dina överträdelser för min egen skull», svarar han oss, och vår själ är tröstad. Men ännu en nöd: en frestelse till synd! »Herre fräls mig! Förskona mig!»

Och Herren hjälper trofast på den ena eller andra av sina nådefulla vägar. Se, sådana växlande erfarenheter och förnimmelser av Herrens närvaro utgöra våra lyckligare dagars övning. Det är på sådana tider, som *vi förnimma, att Herren är nära* såsom en levande och trofast hjälpare. Det är sålunda vi förnimma ljudet av hans fot och märka skymten av hans hand genom vårt eljest dunkla liv; och då kunna vi också tro, att han, som så trofast följt oss i livet och varit vår huldaste vän och vårt dagliga sällskap, visserligen icke skall till slut lämna oss i dödens våld, utan skall då med samma sin huldhet också föra oss till sitt himmelska rike.

Han har sannerligen icke kommit av himmelen, blivit min broder och givit sitt liv för mig, på det att jag här en liten tid skulle hava hans nåd och underbara sällskap och sedan bliva till intet; att han »dragit mig till sig av blott barmhärtighet» och med sin Ande omskapat mitt hjärta och dagligen skött mig såsom en trofast och huld herde, det har han sannerligen icke gjort endast för detta livet, för att sedan lämna mig i döden. sej, allt vad han hittills gjort för oss bevisar, att han ämnar giva oss ett annat, ett evigt liv hos sig i himmelen, där vi skola se honom, såsom han är, ansikte mot ansikte; såsom han själv sade: »Jag skall komma tillbaka, och taga eder till mig»; — »I skolen se min härlighet» — »den härlighet, som jag hade hos Fadern, förrän världen var.»

Se nu, vad de orden betyda: »Vår umgängelse är i himmelen, varifrån vi ock vänta Frälsaren, Herren Jesus Kristus; som skall förvandla vår förnedrings kropp, så att han varder lik hans härlighets kropp, efter den kraft, varmed han förmår att även underlägga sig allt.» Härliga ting, som ännu skola varda uppenbarade! — Vi vänta Frälsaren, Herren Jesus Kristus ifrån himmelen; och då skall han även »förvandla vår förnedrings kropp och göra honom lik sin egen härlighets kropp». Må då all jordens glädje gärna fråntagas oss!

Vi äro dock övermåttan lyckliga i förväntan på denna saliga dag, då Herren skall komma med sin makts änglar och med Guds basun, för att förhärligas i sina heliga och beundras i alla dem, som tro.

Då skall all jordelivets dunkelhet och halvhet, svaghet och jämmer hava en ända; all synd och räddhåga, ovisshet och sorg, ja, all hjärtats ondska och pina skall då hava slut; vi skola då »se honom, såsom han är», den trogne Frälsaren, som här osynlig följde oss, hörde våra böner, förlät våra synder och hjälpte oss i alla bekymmer.

Men vem kan nämna all den lycksalighet, som följer med hans tillkommelse? Tänk blott, när han, som redan i skapelsen utbrett så stor makt och härlighet, nu vill använda all denna sin makt blott till att göra sina vänner glada och saliga! Tänk, när blott en stund av ljuvare förnimmelse utav hans nåd kan fylla våra hjärtan med sådan fröjd i detta trons och dunkelhetens rike; vad skall då ske, när åtnjutningens och salighetens tid ingår?

»Kan bilden, som 'endels', och det med ögon skumma,
Nu ses i 'spegel och mörkt tal', slik fröjd mig ge;
Om klang av det där spel's tycks nå min' öron ljumma,
Vad fullhet, när det synes anrikt' mot ansikte!»

Även vår skröpliga kroppshydda skall han förklara till likhet med sin härlighets kropp. Icke blott våra själar, utan ock våra kroppar skola förhärligas och uppfyllas med salighet. Frågar du, huru detta är möjligt, så svarar här aposteln: »Efter den kraft, varmed han förmår att underlägga sig allt.» Det är den allsmäktige Skaparen, som skall göra allt detta! Vad kan vara lättare för den Allsmäktige, än att göra allt vad han vill? Och frågar någon, huru vi dock böra förstå våra kroppars uppståndelse, så förer oss aposteln till ett sädesfält och visar, huru Herren redan där ställt för våra ögon ett årligen återkommande exempel av uppståndelsen. »När du sår», säger han, »får du icke den kropp, som skall varda, utan endast ett korn, det må nu vara av vete eller något annat. Men Gud giver det en kropp, sådan han velat, och åt vart och ett frö dess egen kropp.»

Den nådige Guden, som väl visste, huru vårt arma förnuft skulle kröka sig för detta stora verk, hans återskapande av våra kroppar, har här satt en bild därav för våra ögon. Såsom han vill en gång i världsåldern låta de utsådda människokropparna återkomma, så låter han en gång om året en stor allmän uppståndelse ske, nämligen då om våren på alla åkrar och fält så otaliga nya skapelser träda upp i dagen och under sommaren övertäcka jorden med sin fågring. Tänk nu, när säningsmannen på hösten utkastar i jorden sin säd, och därpå komma många dystra störtskurar av regn och snö, och jorden fryser till stenhårdhet under vinterns långa, mörka månader; då ser det ut, liksom vore all denna säd, bortkastad och förlorad. Om vi icke vore vana vid att på våren få återse den i mångdubbelt mått, så skulle vi med lika stor anledning bekymra oss om denna säds återkomst, som vi nu undra, huru de i jorden nedlagda människokropparna skola åter uppstå.

O, det dåraktiga människohjärtat! Vi se oupphörligt underverk av Guds allmakt; men om han behagar förutsäga ett enda sådant, förrän han visat oss det, då äro vi genast färdiga att göra honom till ljugare och hava intet annat skäl att förebära, än att vi icke förstå det, att det *för oss* är omöjligt att göra. Tänk nu: han, som icke låter det obetydliga vetekornet, som kastas i jorden, bliva till intet, utan skänker det en uppståndesdag, skulle han låta det allra kostligaste, han skapat, det tusenfaldigt dyrbarare, ädlare och konstrikare frökornet, människans kropp, den han så högt hedrat, att han själv antagit den till sin beklädnad, och den han återlöst likaså väl som själen — skulle han låta detta så dyrt påkostade frökorn bliva till intet? Nej, »många av dem, som sova under jordens stoft, skola uppvakna, somliga till evigt liv och somliga till evig försmädelse och blygd» (Dan. 12:2).

Men ville du i avseende på de trogna, som haft sin umgängelse i himmelen, fråga med aposteln ord: »Med hurudan kropp komma de?» så svarar aposteln först här: »Han skall förvandla vår förnedrings kropp, så att han varder lik hans härlighets kropp.» Vilken förvånande härlighet! Och Johannes säger detsamma: »Mina älskade, vi äro nu Guds barn, och det är icke ännu uppenbart (allt) vad vi skola varda; men vi veta, att när han varder uppenbar, skola vi bliva honom lika» (1 Joh. 3: 2). Och åter säger Paulus: »Det finnes himmelska kroppar och jordiska kroppar; men en är de himmelskas härlighet och en annan de jordiskas; en är solens härlighet och en annan månens härlighet.

Så är det ock med de dödas uppståndelse. Det varder sått i förgänglighet, det uppstår i oförgänglighet; det varder sått i svaghet, det uppstår i kraft» o. s. v. Och åter: »Den första människan Adam vart till en

levande själ; den siste Adam vart till en livgivande ande. Den första människan var av jorden jordisk; den andra människan är Herren av himmelen. Sådan den jordiska var, sådana äro ock de jordiska (kropparna); och sådan den himmelska är, sådana äro ock de himmelska (kropparna). Och såsom vi hava burit den jordiskas bild, så skola vi ock bära den himmelskas bild» (1 Kor. 15).

Se, vilka härliga ting detta lovar! Men är det möjligt? Är det verkligt? »Såsom vi hava burit den jordiske Adams bild, så skola vi ock bära den himmelskes!» Adams bild hava vi burit i alla våra lemmar — oss till stor plåga och jämmer! Och så skola vi ock en gång lika sant och verkligt bära den himmelskes bild. Vad hör jag? vad hör jag?

Se, en så stor hemlighet ligger däri, att Kristus kom och »vart lik bröderna!» Så skola ock bröderna varda honom lika. Han kom och iklädde sig människonatur, blev en sann människa, en medborgare på jorden, lika med oss; och vi skola vara delaktiga av Guds natur och medborgare i himmelen, lika med honom! Han är en sann »människoson» och vår broder, så att hans släktregister räknas i Adams leder. Så har han invävt sig själv i vårt släkte och sin historia i vår historia, för att icke förr avsluta den, än vi äro med honom förhärligade, »hemma hos Herren». O, vilket djup av rikedom och visdom och kunskap hos Gud! Huru outgrundliga äro icke hans domar och huru outrannsaktliga hans vägar!

Och då nu vårt arma hjärta icke hade något större hinder för att tro detta, än vår ovärdighet, våra många synder och brister, så är det, utom all egentlig evangelisk tröst däremot, även en tröstlig och anmärkningsvärd omständighet, att till och med uti Kristi släktregister i bibeln (Matt. 1: 1-16) många stora syndare och synderskor äro intagna, på det vi skulle likasom med ögonen se, att Kristus var sänd till syndare och skulle vara syndares frälsare och hjälpare. Vår lärofader Luther har härom gjort några så tröstliga anmärkningar i en predikan över Kristi släktregister, att vi icke kunna förtiga dem. Han talar ungefär sålunda: »Några konungar och furstar bland dem, som Matteus här uppräknar, hava varit övermåttan onda bovar, såsom vi se i Konungaböckerna. Även de fyra kvinnor, som här nämnas, hava varit odygdiga och elaka; såsom Tamar, vilken gjorde sig till sköka (1 Mos. 38: 18); Rahab kallas ock en sköka i Jos. 2:1. Rut var en hednisk kvinna (Rut. 1: 4); och Batseba gjorde synd med. David (2 Sam. 11: 4); vilka alla Gud låtit här uppräknas, såsom de där varit värdiga, att Kristus skulle av dem födas, utan tvivel därför, att vi redan av hans släktregister skulle genast se, såsom i en tröstlig spegel för alla syndare och synderskor, att Kristus var sänd till syndare och har velat låta sig födas av syndare; så att sannerligen ju större syndare, desto större tillflykt skulle de hava till den nåderike Guden, Översteprästen och Konungen, i vilken, och eljest i ingen annan, lagen är uppfylld och vi få nåd hos Gud. Därför är han kommen ned av himmelen och begär intet mer av oss, än allenast, att vi låta honom vara vår Gud, offerpräst och Konung, så skall alltsammans hava sin fulla riktighet — och vi skola genom honom vara Guds barn och himmelrikets arvingar. Här måste alla syndare glädjas av innersta hjärtats grund, att deras synder hava blivit aktade värda en sådan Frälsare. Måste icke ett hjärta här få nytt liv, då det märker detta? Och det varder nödgat av hjärtlig kärlek att begynna ett nytt leverne; ty Guds nåds väder har blåst därpå, alldenstund det omfattat tillsägelsen om alla synders förlåtelse.

»Nu, min Herre Kriste! Oavsett du är Gud och en Konung över himmel och jord, så kan jag dock icke rädas för dig; ty du är min 'broder, mitt kött och blod'. Jag låter icke det förvilla mig, att jag är en syndare och du är helig. Ty hade jag icke varit en syndare, så hade du icke behövt lida för mig; därför är jag vid gott mod. Jag ser ock, huru både goda och onda här blivit upptecknade, av vilka du velat låta dig födas, på det du skulle trösta de förskräckta och blödiga samveten därmed, att du är syndares Frälsare.»

Men Luther anmärker i samma Kristi släktregister ännu något, som hör till vårt ämne. Han säger: »När vi räkna personerna däri, så finna vi två och fyratio leder, vilka tilläventyrs äro avbildade med de två och fyratio lägren, som Israels barn hade, innan de kommo uti det förlovade landet (4 Mos. 33). Vilja vi ock nu komma i det förlovade land, som vår Herre Kristus har berett oss, så måste ock vi två och fyratio gånger lägga oss, det är, avstå från vårt eget verkande och tillgörande och födas man ifrån man, ifrån den ena leden till den andra, till dess vi komma till Jesus.

Där finna vi först ro för våra själar. Men denna långsamma födelse förekommer den svaga naturen ganska bitter; ty det förtryter oss svårligen, att våra egna företag alltid skola dämpas; dock har alltid den ena mer anfäktning och bedrövelse än den andra. Rövaren på korset hann över de tu och fyratio stegen på en gång, så ock många martyrer; men eljest kan ingen övervandra denna öken med kort möda, med mindre ett starkt väder driver honom. Vi måste gå fot för fot, ifrån Abraham till Isak, ifrån Isak till Jakob, ifrån Jakob till Juda o. s. v.

Men på Abraham måste vi begynna, att vi må varda funna i hans tro och få den välsignelse, som var honom lovad. Sedan kunna vi desto gladligare förfoga oss ifrån den ena patriarken till den andra, d. ä. lägga den ena bedrövelsen till rygga efter den andra, till dess vi varda avhämtade ifrån denna resa till vår rolighet. Människan måste så länge ängslas, böjas och dödas, tilldess hon varder mjuk, övervinner sig själv, varder Anden underdånig och gärna går i Guds vilja. Må därför ingen företaga sig att vilja blott med ett roligt leverne och goda dagar komma till himmelen.» Så långt Luther.

Och detta vare slutlärdomen härav! Tänk aldrig på goda dagar här! Försök aldrig att här bereda dig ett paradys! Vi äro främmande och gäster här nere, men borgare i himmelen, dit vi ock ila genom ett farligt fiendeland! — Men misströsta icke heller, fastän det stundom svartnar för ögonen! »I allt detta övervinna vi rikligen genom den, som har älskat oss !» Allting hjälpes genom honom, som är i spetsen för vårt pilgrimståg.

Johannes såg det rätta förhållandet med det tåget och beskrev det i Uppb. 19:e kap. I spetsen för tåget satt, på en vit häst, »en, som hette Trofast och Sannfärdig (v. 11); och han var klädd i en mantel, doppad i blod; och hans namn är Guds ord» (v. 13). »De härskaror, som följde honom», sutto också på vita hästar, men hade icke blodbestänkta kläder, utan voro »klädda uti vitt och rent fint linne» (v. 11). Se här all vår tröst, trygghet och styrka! Allt vilar på honom, som är i spetsen, och som också kallas förelöparen, genombrytaren och den gode herden. Frukta aldrig, att han skall svika eller övergiva dig; ty han heter Trofast och Sannfärdig. Frukta icke, att dina vidlådande synder och brister, som så ofta bedröva dig, göra dig för Gud misshaglig; ty han, som är i spetsen, har en i blod doppad mantel, och alla härskarorna, som följa honom, därför en vit klädnad. Uti detta tåg äger det märkliga förhållande rum, att av hela hären är det blott en, som är rätt god, from och helig, nämligen han, som är i spetsen; alla de andra äro syndare, men täckas Gud och ingå i livet blott genom honom, som är i spetsen och har den blodiga manteln.

Frukta icke heller för något, som du skall lida av människor; ty han heter *alla konungars Konung och alla herrars Herre*. — Och sist: frukta icke, att han icke till slut skall föra dig ända in i himmelen; ty han heter *Guds ord*, »som var i begynnelsen hos Gud, och var Gud», men »vart kött», vart vår broder! högtlovad evinnerligen ! Amen.

- C-O Rosenius (1853)

© www.pietisten.com

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om syftet är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com